

Vesnicí roku Libereckého kraje se staly Roprachtice na Semilsku

Čtrnáct obcí z regionu se přihlásilo do krajského kola soutěže Vesnice roku. Během května a června je navštívila komise a vybrala vítěze – Roprachtice na Semilsku. Slavnostní vyhlášení spojené s oceněním libereckého krajského kola se uskuteční 7. srpna právě tam.

V Libereckém kraji se do letošního, devěťadvacátého ročníku soutěže přihlásilo čtrnáct obcí. Osm obcí z Liberecka, tři obce z Jablonecka, dvě ze Semilska a jedna z Českolipska. Přihlášené obce komise hodnotila v oblastech, jakými jsou koncepční dokumenty, společenský život, aktivity občanů, podnikání, péče o stavební fond a obraz vesnice, občanská vybavenost, inženýrské sítě a úspory energií, péče o veřejná prostranství, přírodní prvky a zeleň v obci, péče o krajinu, připravované záměry a informační technologie obce.

Dvanáctičlenná komise hodnotitelů navštívila během dvou květnových a tří červnových dnů všechny přihlášené vesnice. Každá obec měla na svou prezentaci maximálně dvě hodiny. Komise hodnotila způsob prezentace obce, body mohli soutěžící nasbírat i například předloženými materiály. Nejlépe si vedly právě Roprachtice, které se v letošním roce účastnily soutěže po čtvrté. Již získaly

14

obcí se přihlásilo
do soutěže

oranžovou a v loňském roce modrou stuhu.

Roprachtice jsou obec, jež má necelých 300 obyvatel. Ročně tu ve spolupráci s místními spolky pořádají okolo 40 akcí. Na počet obyvatel nebývale bohatý spolkový život nabízí pestrou škálu kulturních povyražení – aktivní ochotnickou činohru, loutkové divadlo, taneční skupinu Poupata či harmonikáře, kteří mají i vlastní festival.

[\(pokračování článku na Facebooku\)](#)

více na

Křížem krážem napříč krajem

Kostely, kde je v létě příjemný chládek, staleté roubenky, rozhledny s výhledy, ale i místo, kde se rodí výtečné pivo. Nepřeborná je studnice zajímavých vesnic v regionu.

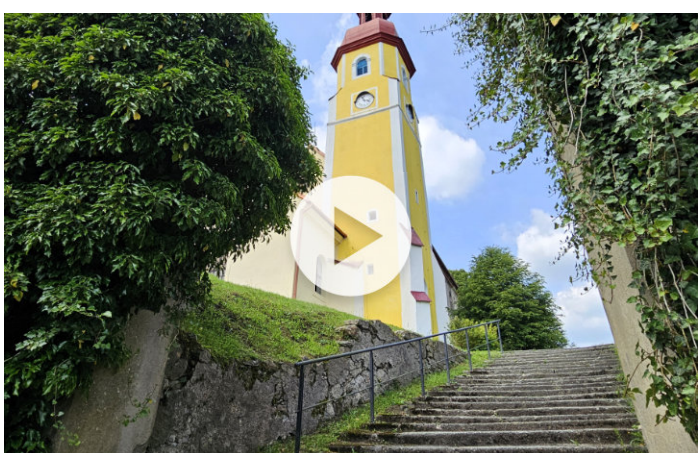
více na

Chaloupky, kroniky, pouť i knížka

Se starostkou Kryštofova údolí Janou Blažkovou o vesnické malebnosti, pečlivě psaných letopisech, údolském putování i obecním jiskření.

poslechněte si na Spotify

Turbulence na hranici

Převratné turbulence se v minulosti odehrávaly na severu frýdlantského výběžku. Chcete důkaz? Prosím. Obec Višňová se historicky dělila na tři části: Horní Višňovou, patřící k zawidówskému panství, Střední Višňovou, patřící k Žitavě a Dolní Višňovou, patřící k panství frýdlantskému. Toto rozdělení bylo zrušeno v roce 1848 při úpravě zemských hranic, načež vznikly dvě obce: česká a saská. Aby toho nebylo málo, po druhé světové válce se hranice opět měnily: saská část tehdejší Višňové proto leží dnes v Polsku a nazývá se Wigancice Żytańskie. Jen ji dnes tvoří – les. Poté, co se rozhodlo o tom, že bude ves zasypána skrývkou z hnědouhelného dolu Turów, začal konec

její sedmisetleté historie. Lidé se vystěhovali na sídliště do Bogatyně, domy byly v 90. letech zbořeny... a skrývku nakonec vysypali úplně jinam. Na hranici tak úplně zbytečně zůstalo místo nikoho, prales, kterým dodnes vede Stara Droga, dříve Alte Weg. Kdysi plná hrázdných chalup, nasázených vedle sebe podél silnice do kopce, dnes jen blátivá cesta lemovaná torzy zděných předzahrádek. Podobně se ze země do země pomyslně stěhoval i višňovský raně gotický kostel Sslání svatého Ducha. Ten se po druhé světové válce kvůli novému vytýčení hranic ocitl v Polsku. Roku 1958 se však hranice opět upravily a kostel se vrátil zpět na československé území. Obyvatelé Polska jej však již začali využívat k ustájení dobytka a jako skladiště, čímž odstartovala jeho zkáza, která v éře československého reálného socialismu jen pokračovala. Dnes se obec pokouší kostelu, který se kdysi pyšnil systémem centrálního vytápění a pojal až dva tisíce lidí, vrátit zpět původní krásu. Za svou snahu v soutěži Vesnice roku si vydobyla Zlatou cihlu v Programu obnovy venkova v kategorii Obnova či rekonstrukce památkově chráněných objektů a památek místního významu.